

[Finansministeren.]

ejendomme og andre genstande, der indgår i en virksomheds etablering, er finansieringsproblemet for nybegyndere blevet tungere. Det ville ikke have gjort så meget, hvis lånemulighederne på det normale lånemarked var vokset i samme omfang som prisstigningen. Som bekendt er dette ikke tilfældet, idet bl. a. kreditforeningernes belåning i de fleste dele af landet ligger langt bagefter prisstigningen på de pågældende belåningsobjekter. Derfor har nybegyndere i de sidste år ofte til finansiering måttet benytte sig af låneformer, der dels er meget kostbare med hensyn til rente, dels indeholder meget byrdefulde afdragsvilkår. Det er derfor man nu som et forsøg foreslår denne mulighed for en lempelse, så at de pågældende ikke skal være nødt til at forsømme virksomhedens drift for at kunne opretholde et beskedent privatforbrug og betale deres skatter.

Jeg anbefaler lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Alfred Kristensen: Efter at de i alt fald i de senere år årlig tilbagevendende fødselsvanskeligheder for midlertidige bestemmelser om påligningen af indkomst- og formuebeskatning til staten er overstået i det andet høje ting, får vi resultatet her og ser selvfølgelig med samme store interesse på det, som vi sædvanligvis gør. Selvom der tilsyneladende i år har været megen tale, måske endda overordentlig megen tale forud for resultaterne, synes jeg, at de er meget beskedne. Resultaterne står tilsyneladende ikke i forhold til alt det, der er sagt og skrevet om det.

Jeg skal pege på ganske enkelte af de foreslåede ændringer. Som den højtærede finansminister har nævnt, udgør § 2 jo nærmest det, man kalder en ajourføring, og sådanne ajourføringer må man — om jeg så må sige — vænne sig til, hvis der sker væsentlige forskydninger på disse områder.

Derimod findes der i § 6 en for mig i og for sig væsentlig ændring, idet den indeholder bestemmelsen om, at visse landkommuner af bestemte typer under særlige forhold også udenfor den almindelige folketælling kan henføres til de grupper, som får større familiefradrag i henhold til statsskatte-lovens § 8.

Endelig er der i § 7 den lille ændring i

lønmodtagerfradraget, som sidste år blev gennemført for første gang; det bliver hævet fra 300 til 400 kr., og på dette punkt overraskede den højtærede minister mig i hvert fald i nogen grad. For det første ved at sige, at dette må ikke opfattes som en endelig tagen stilling. Nej, for såvidt aldrig noget her på jorden er endeligt, kan man jo give ministeren ret, men det er på den anden side vel heller ikke meningen, at det kun gælder for et år. Det står der i hvert fald ikke i loven eller i betænkningen fra folketinget.

At den højtærede minister er bekymret med hensyn til dækning er vel en dyd, enhver finansminister bør have, og det ville jeg heller ikke have opholdt mig ved, hvis ikke den højtærede minister tilføjer, at denne lille halve snes millioner, der kan blive tale om vistnok i værste tilfælde, må tages i betragtning, når vi skal have dækningslove, set under den synsvinkel, at de lønmodtagere, som der her er tale om, om jeg så må sige har fået en slags forskud her og derfor kan vente sig mindre til den tid, hvis der overhovedet kan blive tale om en differentiering. Det vil jeg i grunden kalde småligt. Sagen er kort sagt den, at da vi sidste år fik lønmodtagerfradraget, som i og for sig kun betyder, at man fritager de lignende myndigheder for kontrol med en hel række småbeløb, som man må inkorporere med bestemte faste beløb, var der tale om 400 kr. Det var det, man talte om, og det var det, der nærmest ville dække hele den række af småbeløb, som ellers skulle regnes ud. Men her viste der sig selvfølgelig også bekymringer, og for at opnå enighed fik man altså også mit parti til at gå med til de 300 kr. Det, der nu er foreslået, er nærmest en ajourføring og ikke andet, så jeg vil i hvert fald for mit vedkommende tage bestemt afstand fra, at der her skulle være givet noget, som eventuelt senere må tages i betragtning, når man til sin tid skal drøfte dækningslovene.

Udover dette, som altså er reelle ting i lovforslaget, findes der to nye paragraffer — forresten ret store i omfang —, som ingenting siger. Den ene drejer sig om et såkaldt etableringsfradrag, hvis man kan kalde det sådan. Men i forvejen har vi jo den meget elastiske regel i statsskatte-lovens § 28, jfr. § 23, stk. 7, ifølge hvilken indkomsten, når særlige forhold, såsom sygdom, dødsfald,